

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce J. V., proti žalovanému Celnímu ředitelství, se sídlem Washingtonova 11, 100 00 Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2008, č. j. 16194/08-1701-21/R,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Dne 10. 6. 2008 vydal Celní úřad Praha D8 osvědčení o registraci žalobce ke spotřební dani z minerálních olejů.

O žalobcovu odvolání rozhodl žalovaný dne 27. 11. 2008 tak, že opravil označení žalobce ve výroku; ve zbytku zůstalo rozhodnutí nezměněno a žalovaný potvrdil správnost postupu správce daně. Zdůraznil, že předmětem napadeného rozhodnutí nebyla samotná žalobcova daňová povinnost, ale pouze jeho registrace ke spotřební dani. Žalobce byl povinen podat daňové přiznání ke spotřební dani, neboť správce daně jej k tomu vyzval [srov. § 40 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“)]; jestliže pak žalobce tuto povinnost splnil a zároveň přiznal spotřebu vybraných výrobků, přičemž k dani dosud registrován nebyl, postupoval celní úřad správně, když vydal osvědčení o registraci. V otázce samotné povinnosti zdanit motorovou naftu nakoupenou v roce 2006, již se žalobce ve svém odvolání převážně zabýval, dal žalovaný žalobci za pravdu (pro vznik povinnosti daň přiznat a zaplatit je rozhodující, kdy byla motorová nafta skutečně spotřebována – tj. spálena v motorech); to však podle něj nic nemění na správnosti osvědčení o registraci.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce namítl, že ačkoli se podmínky pro osvobození motorové nafty, užívané jako pohonná hmota pro plavby lodí, od 1. 1. 2007 změnily, ani nadále by neměla být spotřební dani podrobena motorová nafta, která dosud

nebyla spotřebována ani při vnitrostátní lodní dopravě, ani při dopravě do nebo ze země EU, pokud jsou zároveň splněny podmínky § 49 odst. 12 (dříve § 49 odst. 10) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních. I když žalobce nespotřeboval nakoupenou motorovou naftu do konce roku 2006, nemůže se pouhým plynutím času změnit její právní režim; nemožnost i nadále uplatňovat osvobození od spotřební daně by byla porušením zákazu retroaktivity právních norem. Žalobce má převážnou část takto nakoupené motorové nafty v tancích na svých lodních plavidlech a hodlá i v roce 2008 a 2009 realizovat plavby na daňové území jiného členského státu EU, tedy podle zákona bez spotřební daně. Postup celních orgánů má za následek, že i motorová nafta, která dosud podléhá daňovému osvobození a nebyla stále uvolněna do volného oběhu, podléhá spotřební dani, a to v období, kdy ještě není zřejmé, zda bude použita při vnitrostátní cestě, nebo při cestě do členského státu. Sám žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že daňová povinnost nastává okamžikem, kdy nastaly skutečnosti zakládající její vznik; k tomu však u žalobce dosud nedošlo (většina nafty je dosud uložena v tancích). Žalobce na to po celou dobu upozorňoval a tvrdil, že mu dosud nevznikla povinnost platit daň z motorové nafty. Žalobce proto navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na tom (ačkoli v otázce samotného zdanění motorové nafty dává žalobci za pravdu), že žalobce byl povinen podat daňové přiznání, neboť k tomu byl správcem daně vyzván. Žalovaný proto navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Ze správního spisu soud zjistil, že Celní úřad Praha D8 vyzval žalobce dne 9. 4. 2008, aby podal daňové přiznání ke spotřební dani a uhradil odpovídající částku spotřební daně, pokud neprokáže řádné zdanění vybraných výrobků, konkrétně 22 500 litrů motorové nafty, kterou nakoupil v roce 2006. Celní úřad přitom poukázal na změnu ustanovení § 49 odst. 10 zákona o spotřebních daních k 1. 1. 2007 (touto změnou bylo omezeno osvobození od spotřební daně). Žalobce dne 14. 5. 2008 požádal správce daně o zaujetí stanoviska k věci; měl totiž za to, že není povinen platit spotřební daň z motorové nafty nakoupené v roce 2006, pokud ji dosud nespotřeboval a hodlá ji spotřebovat při plavbách z daňového území České republiky na daňové území jiného členského státu nebo při plavbách z jiného členského státu na daňové území České republiky (tedy v souladu s aktuálně účinným zněním § 49 odst. 12 zákona o spotřebních daních). Žalobce se v tomto přípisu tázal správce daně, zda má zaplatit spotřební daň z veškeré motorové nafty, a pokud ji použije způsobem právě popsáním, zda má následně žádat o dodatečné osvobození. Dne 4. 6. 2008 podal žalobce přiznání ke spotřební dani z „motorové nafty“ a spočetl si daň ve výši 223 875 Kč (za 22 500 litrů); v návaznosti na to správce daně dne 10. 6. 2008 registroval žalobce ke spotřební dani z minerálních olejů.

Dne 6. 6. 2008 vyzval správce daně žalobce k odstranění pochybností o údajích v daňovém přiznání. Uvedl, že když vyzval žalobce k podání daňového přiznání, vycházel z předpokladu, že žalobce užil veškerou motorovou naftu nakoupenou v roce 2006 bez spotřební daně pro vnitrostátní lodní dopravu; pokud daňový subjekt užije motorovou naftu nakoupenou v roce 2006 způsobem uvedeným v § 49 odst. 12 zákona o spotřebních daních, bude taková nafta osvobozena od spotřební daně (správce daně tu také popsal způsob, jakým je třeba doložit skutečnosti související s osvobozením). Na tuto výzvu žalobce nereagoval.

Žaloba není důvodná.

Jak z průběhu správního řízení, tak i z nyní podané žaloby je patrné, že na straně žalobce přetrvává určité nepochopení postupu a jednotlivých úkonů správce daně. V odvolání i v žalobě vypočetl žalobce důvody, pro něž podle svého názoru není povinen k placení spotřební daně za motorovou naftu, kterou nakoupil bez daně v roce 2006, dosud ji nespotřeboval a hodlá ji spotřebovat jen pro plavby mezi ČR a daňovým územím jiného státu EU v souladu s § 49 odst. 12 zákona o spotřebních daních, ve znění účinném od 1. 1. 2008;

napadené rozhodnutí ale přitom nestanoví žalobci daňovou povinnost – pouze jím byl žalobce registrován ke spotřební dani.

Postup celního úřadu, který soud popsal výše v rekapitulaci správního spisu, byl motivován změnou zákona o spotřebních daních účinnou k 1. 1. 2007 – konkrétně jeho ustanovení § 49 odst. 10. Zatímco do konce roku 2006 byly podle tohoto ustanovení od daně osvobozeny minerální oleje uvedené v § 45 odst. 1 písm. b), používané jako pohonná hmota *pro plavby po vodách na daňovém území České republiky*, podle téhož ustanovení po novelizaci provedené zákonem č. 575/2006 Sb. s účinností k 1. 1. 2007 byly od daně osvobozeny minerální oleje uvedené v § 45 odst. 1 písm. b), používané jako pohonná hmota *pro plavby po vodách na daňovém území České republiky, a to výhradně pro plavby z daňového území České republiky na daňové území jiného členského státu nebo pro plavby z jiného členského státu na daňové území České republiky*. Osvobození se tak přestalo vztahovat na případy vnitrostátní plavby.

Celní úřad – kterému bylo známo, že žalobce v roce 2006 nakoupil bez daně 22 500 l motorové nafty – učinil s ohledem na novelizovanou právní úpravu předpoklad (jak popsal ve své výzvě ze dne 6. 6. 2008), že žalobce spotřeboval nakoupenou naftu pro vnitrostátní dopravu. To, že tento předpoklad třeba nebyl zcela správný, není podstatné; pokud se celní úřad ve svém předpokladu mýlil, vyšlo by to najevo v dalším průběhu daňového řízení (v němž by žalobce mohl tvrdit a doložit, že naftu dosud nespoteboval). Tímto předpokladem byla vedena výzva k podání daňového přiznání ze dne 9. 4. 2008.

Žalobce si výzvu zřejmě špatně vyložil: ve svém daňovém přiznání totiž uvedl, že mu vznikla daňová povinnost ve vztahu k veškeré motorové naftě nakoupené v roce 2006 (a zároveň v podání ze dne 14. 5. 2008 zdůraznil, že naftu dosud nespoteboval). Výzva však nemířila k tomu, aby žalobce přiznal, že mu vznikla povinnost zaplatit daň z veškerého množství motorové nafty, kterou nakoupil v roce 2006 (to by správce daně bez součinnosti žalobce nemohl ani vědět) – ale aby přiznal daň právě jen z takového množství nafty, které již bylo spotřebováno a nebyly přitom splněny požadavky pro osvobození podle § 49 odst. 12 zákona o spotřebních daních. Ostatně jak na to správně poukázal žalovaný, povinnost podat daňové přiznání se neváže jen na vznik daňové povinnosti (ačkoli to bude nejčastější případ), ale i na výzvu správce daně: podle § 40 odst. 1 daňového řádu je daňové přiznání *povinen podat každý, komu vzniká v souladu s tímto zákonem nebo zvláštním předpisem tato povinnost, nebo ten, koho k tomu správce daně vyzve*.

Žalobce sám tak ve svém daňovém přiznání uvedl, že použil nakoupenou naftu jinak, než jak to nově stanovil § 49 odst. 12 zákona o spotřebních daních, ve znění od 1. 1. 2008 – tedy jinak než *pro plavby z daňového území České republiky na daňové území jiného členského státu nebo pro plavby z jiného členského státu na daňové území České republiky* – a tím potvrdil předpoklad správce daně, že je, resp. má být plátcem spotřební daně. Tím je podle § 4 odst. 1 písm. b) bodu 2 zákona o spotřebních daních *právnícká nebo fyzická osoba, již vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit v případě použití vybraných výrobků osvobozených od daně pro jiné účely, než na které se osvobození od daně vztahuje*. Podle § 4 odst. 2 je pak taková osoba *povinna se registrovat jako plátcе u celního úřadu nejpozději do dne vzniku první povinnosti daň přiznat a zaplatit*. Protože žalobce tuto svou povinnost nesplnil, postupoval správce daně podle § 33 odst. 14 daňového řádu (*Nesplní-li daňový subjekt svoji registrační nebo ohlašovací povinnost, zaregistruje jej správce daně z úřední povinnosti neprodleně, jakmile zjistí skutečnosti zakládající tuto povinnost*).

Postupu správce daně tak nelze nic vytknout; to, že byl žalobce registrován k dani, je přímou reakcí na jeho daňové přiznání. Daňové přiznání bylo podáno v důsledku výzvy správce daně, která však nijak nepředjímal (a ani předjímat nemohla), co bude obsahem

daňového přiznání a zda žalobci skutečně vznikla daňová povinnost: šlo tu jen o předpoklad správce daně, který mohl žalobce svým daňovým přiznáním potvrdit, nebo vyvrátit. Z podaného daňového přiznání pak nebylo možno dovodit nic jiného, než že žalobce je plátcem daně, a že by tedy měl být k dani registrován; správce daně jej proto registroval z úřední povinnosti.

Argumenty, které žalobce uplatňoval v odvolání proti rozhodnutí o registraci a v žalobě, tu nemají místo; žalobce jimi poukazuje na to, že mu daňová povinnost nevznikla, protože nespotřeboval žádnou motorovou naftu v rozporu s § 49 odst. 12 zákona o spotřebních daních. Taková argumentace by však měla zaznít spíše ve vyměřovacím řízení; je přitom nasnadě, že svá tvrzení musí žalobce v daňovém řízení také prokázat.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. července 2012

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková